

Arrest

**nr. 51 327 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juli 2010 tot weigering van afgifte van een visum kort verblijf .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. GÜNER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 december 2010 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum, type kort verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 15 december 2009 een beslissing tot weigering van afgifte van het visum.

1.2. Tegen de in punt 1.1. bedoelde beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die deze beslissing bij arrest nummer 42 931 van 30 april 2010 vernietigde.

1.3. Op 21 mei 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van afgifte van het visum kort verblijf.

1.4. Op 26 juli 2010 werd de in punt 1.3. bedoelde beslissing ingetrokken.

1.5. Op 28 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van afgifte van het visum kort verblijf.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Commentaar :

Deze beslissing vervangt de vorige beslissing d.d. 15.12.2009 ingevolge vernietiging door de RVV

Motivatie

Wettelijke referenties :

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (**hierna: eerste motief**)*

** Andere :*

*het voorgenomen huwelijk van zoon (H.O.) is uitgesteld wegens onderzoek schijnhuwelijk, hij verblijft in België zonder geldig verblijfsdocument (**hierna: tweede motief**)*

** U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor de doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (**hierna: derde motief**)*

** Tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd : de garant wordt als onvoldoende solvabel beschouwd om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en de personen reeds ten laste. Bij familieband van 1ste of 2de graad wordt de volgende berekening toegepast : 800 euro (basis) + 150 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste.*

De garant is zelfstandige en kan zichzelf een wedde toekennen maar dit inkomen kan niet beschouwd worden als zijn werkelijke wedde, enkel op basis van het laatste aanslagbiljet worden zijn inkomsten die hij werkelijk aangeeft in aanmerking genomen voor de solvabiliteit te bepalen. Volgens zijn laatste aanslagbiljet 2008/2007 dat werd voorgelegd tot staving van het dossier bedraagt het netto inkomen 17.183,84 euro op jaarbasis, gedeeld door 12 bedraagt zijn wedde per maand 1.431,98 euro. Met 4 kinderen ten laste en de 2 personen die worden uitgenodigd zou zijn netto inkomen per maand 1700 euro moeten bedragen.

*De tenlasteneming wordt ondertekend door één persoon die in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende middelen van bestaan. Deze regeling geldt ook voor echtparen die beiden over eigen inkomsten beschikken, er kan slechts 1 persoon de verbintenis tot tenlasteneming onderschrijven die in hoofde moet beschikken over voldoende middelen van bestaan. Indien de echtgenoten bewijzen dat zij gehuwd zijn onder het stelsel van gemeenschap van goederen, kunnen de inkomsten van beide echtgenoten echter wel in aanmerking genomen worden (geen bewijs in dossier onder welk stelsel de garant gehuwd is) (**hierna: vierde motief**)*

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld (**hierna: vijfde motief**)*

** Geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten, etc.).*

*de echtgenoot van aanvraagster geniet een klein pensioen, al de kinderen verblijven in België en volgens de documenten in het dossier sturen zij regelmatig geld naar hun ouders in Turkije” (**hierna: zesde motief**)*

1.6. Verzoekers echtgenote ontving een gelijkaardige beslissing die bestreden wordt met een afzonderlijk annulatieberoep (RvV 58 905, arrest nr. 51 326 van 18 november 2010).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt onder het kopje “Eerste middel: Formele en materiële motivering” als volgt:

“De bestreden beslissing moet met redenen worden omkleed. Dit uit zich niet enkel in een formele motivering die toereikend dient te zijn, maar ook in een materiële motivering.

De akte van kennisgeving moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn, namelijk deugdelijk en draagkrachtig zijn. hetgeen betekent dat de aangehaalde redenen moeten kunnen volstaan om de beslissing te schragen.

Om aan de motiveringsplicht te voldoen moet de beslissing duidelijk redenen opgeven waarop de Minister haar beslissing steunt, derwijze dat de aanvrager met kennis van zaken tegen de genomen beslissing zou kunnen opkomen en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de hem opgedragen wettigheidscontrole zou kunnen uitoefenen, en zou kunnen nagaan of de Minister is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen.

In de akte van kennisgeving wordt wel een motivering voor de genomen beslissing gegeven.

Echter, de bestreden beslissing is niet genomen op basis van correcte feitelijkeheden.

- De Minister stelt dat er onvoldoende bewijzen worden voorgelegd die het doel van het voorgenomen verblijf staven. Dit klopt uiteraard niet. Het doel van de reis was duidelijk:

verzoekende partij wenste het trouwfeest van haar zoon H.O. bij te wonen en tevens een kort bezoek brengen bij zijn kinderen die allen in België verblijven. Ter staving van het doel van de reis werd een uitnodigingskaart van het trouwfeest in het dossier gevoegd.

- Verder stelt de Minister onterecht dat betrokkene niet over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst. Verzoekende partij had een bijzonder bewijs van bestaansmiddel voorgelegd, nl. een verbintenis tot tenlasteneming door haar dochter Z.O. (...) en schoonzoon S.O. (...). Dat deze garanten onvoldoende solvabel zijn, strookt niet met de feiten en de documenten die werden voorgelegd. De schoonzoon S.O. beschikt over een netto-inkomen ten belope van 2.709,95 EUR per maand en de dochter Z.O. ontvangt maandelijks gemiddeld 760,69 EUR. Het totaal gezinsinkomen bedraagt aldus 3470,64 EUR per maand voor een gezin van in totaal zes personen, bestaande uit de twee garanten en vier kinderen. De loonbrieven werden eveneens in het dossier gevoegd.

Verwerende partij baseert zich enkel op het aanslagbiljet hoewel ook uit dat aanslagbiljet blijkt dat de garant een bezoldiging van 3.000 euro per maand (36.000 op jaarbasis) ontvangt.

Er kan aldus niet gesteld worden dat de garant als zelfstandige zich zomaar een wedde toekent en dit niet zijn werkelijke wedde zou zijn. Verwerende partij dient zijn loze beweringen ook te bewijzen. Ook de loonbrieven van de echtgenote van de garant dienen in aanmerking te worden genomen, gezien de echtgenote deel uitmaakt van het gezin van de garant. Het stelsel waaronder zij zijn gehuwd is bijgevoegd niet relevant.

Om solvabel te worden beschouwd dient bij familieband van de 1ste of 2de graad de volgende berekening te worden toegepast: 800 euro (basis) + 150 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste. In casu, is het aldus voldoende dat de garanten een minimum van 1850 EUR (= 800€ basis ± (150€ x 5 ten laste) + (150€ x 2 uitgenodigden) per maand verdienen om als solvabel te worden beschouwd. Ter ondersteuning werden zelfs de inkomstenbewijzen van de andere dochter N.O. en de zonen B. en S.O. gevoegd bij de aanvraag. Zij steunden immers de aanvraag gezien ook zij graag wensten dat hun moeder op bezoek kwam in België.

De Minister heeft aldus de feiten niet correct beoordeeld, en is niet in redelijkheid tot het bestreden besluit gekomen.

- Verder is de argumentatie al zou de zoon B.O. illegaal verblijven in België geheel fout. B.O. is immers van Belgische nationaliteit en gehuwd met D.O.. Dit gezin wordt niet onderhouden door anderen, maar beschikt over een eigen inkomen.

H.O. is getrouwd met M.G. die van Franse nationaliteit is. Zij hebben zich gevestigd in België, Het gezin beschikt eveneens over eigen inkomsten en wordt niet onderhouden door derden.

De Minister meent aldus geheel onluist dat de kinderen B. en H.O. eveneens door de garanten worden onderhouden.

Een eventueel lopend onderzoek met betrekking tot schijnhuwelijk in hoofde van een van de zonen, staat volledig los van huidige aanvraag tot kort verblijf welke werd aangevraagd door de schoonzoon S.O.. Wat wel van belang is, is dat er geen strafrechtelijke feiten gekend zijn in hoofde van verzoekende partij.

De bestreden beslissing is op basis van foute gegevens genomen en is derhalve niet afdoende (dus niet deugdelijk en niet draagkrachtig) gemotiveerd.”

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van de “algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de rechten van verdediging en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de motivering en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De Minister dient bovendien op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn motivering te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Er werd een beslissing tot weigering genomen op basis van niet correcte gegevens, m.n. dat verzoekende partij onvoldoende bewijzen voorlegt aangaande het doel van voorgenomen verblijf en de solvabiliteit.

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.3. In haar nota met opmerkingen behandelt de verwerende partij het eerste en het tweede middel samen en betoogt zij als volgt:

“Verzoeker meent dat de beslissing niet genomen werd op basis van correcte feitelijkheden. Hij meent dat er wel voldoende bewijzen werden voorgelegd die het doel van het verblijf staven, dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt, dat de garant voldoende solvabel is en dat de zonen niet illegaal in België verblijven.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster een visum heeft aangevraagd om zijn kinderen in België te bezoeken en omwille van de trouw van één van zijn zonen. Uit het administratieve dossier is bleek echter dat dit voorgenomen huwelijk werd uitgesteld wegens een onderzoek naar schijnhuwelijk. Verwerende partij kan derhalve niet verweten worden om het doel van het voorgenomen verblijf in twijfel te trekken.

Verwerende partij heeft vervolgens de eer te stellen dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met alle documenten aangaande de solvabiliteit van de garant. De bestreden beslissing werd aangaande de solvabiliteit van de garant immers als volgt gemotiveerd:

(...)

Wat het inkomen betreft van verzoekers echtgenote, heeft de bestreden beslissing op correcte manier aangegeven dat zij een klein pensioen geniet en dat dit derhalve niet kan zorgen voor de solvabiliteit van de garant.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007, R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.” (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

“Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

(R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

“Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.” (R.v.St.; arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CVG-BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

“Overwegende, in de mate dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.”

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de bestreden beslissing niet aangeeft, zoals verkeerdelijk wordt gesteld door verzoekende partij; als zou zijn zoon illegaal verblijven in België. Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden de motiveringsplicht geschonden te hebben op basis van iets wat zij niet heeft beweerd.

Verzoekende partij heeft niet bewezen dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn, en gebaseerd op verkeerde feitelijke gegevens.

“De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).”

(RVV nr. 10.917, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-628)

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.”

2.4. In zijn repliekmemoirie herneemt verzoeker zijn eerste middel en tweede middel zoals uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift en voegt hij het volgende toe met betrekking tot het eerste middel:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had reeds in haar arrest dd. 30/04/2010 (nr. 42931) een eerder op dezelfde gronden genomen beslissing dd. 15/12/2009 vernietigd.

Verzoekende partij stelt jammer genoeg vast dat verwerende partij de overwegingen van de Raad NIET ONTKRACHT.”

2.5. Aangezien het eerste en het tweede middel nauw samenhangen, en ook de verwerende partij blijkens haar nota die mening is toegedaan, worden zij gezamenlijk behandeld.

2.6. De Raad acht het tweede middel onontvankelijk voor zover de schending aangevoerd wordt van de rechten van verdediging aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze rechten schendt.

2.7. Ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt uit het betoog dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch de inhoudelijke correctheid ervan betwist. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.9 Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.10. De bestreden beslissing bevat zes concrete motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen schragen. Slechts indien gegronde kritiek geuit wordt tegen elk concreet motief, kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.11. Waar verzoeker ten aanzien van het eerste motief opwerpt: *“De Minister stelt dat er onvoldoende bewijzen worden voorgelegd die het doel van het voorgenomen verblijf staven. Dit klopt uiteraard niet. Het doel van de reis was duidelijk: verzoekende partij wenste het trouwfeest van haar zoon H.O. bij te wonen en tevens een kort bezoek brengen bij zijn kinderen die allen in België verblijven. Ter staving van het doel van de reis werd een uitnodigingskaart van het trouwfeest in het dossier gevoegd.”* dient de Raad aan de hand van het administratief dossier vast te stellen dat het voorgenomen huwelijk van H.O.

het hoofddoel was van de visumaanvraag. Op 9 december 2009 verstuurde verzoeker immers een brief naar de Belgische ambassade te Ankara waarin hij stelde: *"My child N.A. lives in Belgium. My child H.O. was working in Alanya at the date 2006. Now he has wedding in Belgium. I don't not know when and in which way my son H.O. has travel to Belgium. I request from you kindly to issue for me and my wife R.O. upon the invitation of my child B.O. to the wedding dated 19.12.2009."* In het administratief dossier bevindt zich tevens de uitnodigingskaart voor het betrokken trouwfeest, zoals verzoeker terecht stelt, waarbij tevens een eensluidende vertaling werd voorgelegd. Verzoeker kan derhalve gevolgd worden in zijn stelling dat waar de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, dit *"uiteraard (niet) klopt."*

2.12. Het derde en het vierde motief van de bestreden beslissing hangen samen. Een vreemdeling die zelf niet beschikt over voldoende persoonlijke middelen van bestaan, kan toch in de mogelijkheid gesteld worden om het Schengengebied te betreden door een beroep te doen op een garant die voldoet aan de voorwaarden van artikel 3bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat het volgende bepaalt:

"Onverminderd andere bepalingen van deze wet, kan het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming, waarin een natuurlijke persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde duur in België te verblijven, zich gedurende een termijn van twee jaar ten opzichte van de vreemdeling, de Belgische Staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen."

Indien verzoeker aantoont dat de tenlasteneming die hij heeft voorgelegd ten onrechte geweigerd werd, kan hem niet verweten worden dat hij zelf niet beschikt over voldoende middelen van bestaan.

2.13. Verzoeker betoogt met betrekking tot het vierde motief van de bestreden beslissing als volgt: *"Verzoekende partij had een bijzonder bewijs van bestaansmiddel voorgelegd. nl. een verbintenis tot tenlasteneming door haar dochter Z.O. (...) en schoonzoon S.O. (...). Dat deze garanten onvoldoende solvabel zijn, strookt niet met de feiten en de documenten die werden voorgelegd. De schoonzoon S.O. beschikt over een netto-inkomen ten belope van 2.709,95 EUR per maand en de dochter Z.O. ontvangt maandelijks gemiddeld 760,69 EUR. Het totaal gezinsinkomen bedraagt aldus 3470,64 EUR per maand voor een gezin van in totaal zes personen, bestaande uit de twee garanten en vier kinderen. De loonbrieven werden eveneens in het dossier gevoegd."*

Verwerende partij baseert zich enkel op het aanslagbiljet hoewel ook uit dat aanslagbiljet blijkt dat de garant een bezoldiging van 3.000 euro per maand (36.000 op jaarbasis) ontvangt."

Er kan aldus niet gesteld worden dat de garant als zelfstandige zich zomaar een wedde toekent en dit niet zijn werkelijke wedde zou zijn. Verwerende partij dient zijn loze beweringen ook te bewijzen. Ook de loonbrieven van de echtgenote van de garant dienen in aanmerking te worden genomen. gezien de echtgenote deel uitmaakt van het gezin van de garant. Het stelsel waaronder zij zijn gehuwd is bijgevoegd niet relevant."

Om solvabel te worden beschouwd dient bij familieband van de 1te of 2de graad de volgende berekening te worden toegepast: 800 euro (basis) + 150 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste. In casu, is het aldus voldoende dat de garanten een minimum van 1850 EUR (= 800€ basis ± (150€ x 5 ten laste) + (150€ x 2 uitgenodigden) per maand verdienen om als solvabel te worden beschouwd. Ter ondersteuning werden zelfs de inkomstenbewijzen van de andere dochter N.O. en de zonen B. en S.O. gevoegd bij de aanvraag. Zij steunden immers de aanvraag gezien ook zij graag wensten dat hun moeder op bezoek kwam in België."

De Minister heeft aldus de feiten niet correct beoordeeld, en is niet in redelijkheid tot het bestreden besluit gekomen."

2.14. Ter staving van de solvabiliteit van de garant, in casu de schoonzoon van de verzoekende partij, heeft de verzoekende partij blijkens het administratief dossier kopies van drie loonbrieven uitgaande van Securex (sociaal secretariaat) van haar schoonzoon voor de periodes 1-31 augustus 2009, 1-30 september 2009 en 1-31 oktober 2009 neergelegd. In deze periode verdiende de garant 2709, 95 euro netto per maand en had hij zijn vier kinderen ten laste. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de echtgenote van de garant zelf ook over een inkomen beschikt. Het administratief dossier bevat drie loonfiches van de echtgenote van de garant voor de periodes 1-31 augustus 2009, 1-30 september 2009 en 1-31 oktober 2009. Hieruit blijkt dat de echtgenote van de garant zelf een inkomen van 572,73

tot 686,66 euro netto heeft. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de verzoekende partij een gemeenschappelijk aanslagbiljet personenbelasting van 2008 voor het inkomstenjaar 2007 van haar schoonzoon en zijn echtgenote heeft voorgelegd.

2.15. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“De garant is zelfstandige en kan zichzelf een wedde toekennen maar dit inkomen kan niet beschouwd worden als zijn werkelijke wedde, enkel op basis van het laatste aanslagbiljet worden zijn inkomsten die hij werkelijk aangeeft in aanmerking genomen voor de solvabiliteit te bepalen”*. De “wedde” die in de bestreden beslissing beoordeeld wordt betreft de in punt 2.14. bedoelde kopies van drie loonbrieven van 2009. Op het aanslagbiljet personenbelasting van 2008 voor het inkomstenjaar 2007 dat verwerende partij beoordeelt in de bestreden beslissing, figureert echter een post *“bezoldigingen van bedrijfsleiders”* waaruit blijkt dat de garant als bezoldiging een brutojaarbedrag van 26 250 euro ontvangen heeft wat neerkomt op een maandelijkse brutobezoldiging van 2187,5 euro in 2007. Ook al verwijst verzoekende partij in haar verzoekschrift naar een post *“bezoldigingen van bedrijfsleiders”* op het aanslagbiljet personenbelasting van 2009 voor het inkomstenjaar 2008, dat zich niet bevindt in het administratief dossier, kan verzoekende partij echter mutatis mutandis wel gevolgd worden in haar redenering dat *“Er (...) aldus niet (kan) gesteld worden dat de garant als zelfstandige zich zomaar een wedde toekent en dit niet zijn werkelijke wedde zou zijn”*. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing verder weigert de inkomsten van de echtgenote van de garant in aanmerking te nemen en stelt *“Indien de echtgenoten bewijzen dat zij gehuwd zijn onder het stelsel van gemeenschap van goederen, kunnen de inkomsten van beide echtgenoten echter wel in aanmerking genomen worden (geen bewijs in dossier onder welk stelsel de garant gehuwd is)”* dient de Raad op te merken dat de bewering dat er geen bewijs in het dossier is onder welk stelsel de garant gehuwd is, feitelijke grondslag mist aangezien een gemeenschappelijk aanslagbiljet personenbelasting van 2008 voor het inkomstenjaar 2007 van de garant en zijn echtgenote werd voorgelegd dat door de verwerende partij in de bestreden beslissing beoordeeld werd, waarin tevens het huwelijksquotiënt toegepast wordt, waaruit redelijkerwijze dient afgeleid worden dat de garant en zijn echtgenote gehuwd zijn onder het stelsel van gemeenschap van goederen. Hieruit blijkt dus dat, zoals verzoeker voorhoudt, tevens dient rekening gehouden te worden met het netto-inkomen van de echtgenote van de garant. De Raad stelt derhalve samen met verzoeker vast dat *“De Minister aldus de feiten niet correct (heeft) beoordeeld”* waardoor hij niet in redelijkheid tot het vierde motief kon besluiten.

2.16. Waar verzoeker betoogt *“Verder is de argumentatie al zou de zoon B.O. illegaal verblijven in België geheel fout. B.O. is immers van Belgische nationaliteit en gehuwd met D.O.. Dit gezin wordt niet onderhouden door anderen. maar beschikt over een eigen inkomen. H.O. is getrouwd met M.G. die van Franse nationaliteit is. Zij hebben zich gevestigd in België, Het gezin beschikt eveneens over eigen inkomsten en wordt niet onderhouden door derden. De Minister meent aldus geheel onluist dat de kinderen B. en H.O. eveneens door de garanten worden onderhouden.”* dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing dit niet bepaalt en verzoekers kritiek dus feitelijke grondslag mist.

2.17. Waar verzoeker met betrekking tot het tweede motief betoogt: *“een eventueel lopend onderzoek met betrekking tot schijnhuwelijk in hoofde van een van de zonen, staat volledig los van huidig aanvraag tot kort verblijf welke werd aangevraagd door de schoonzoon S.O.”* herhaalt de Raad dat uit het administratief dossier blijkt dat het bijwonen van het voorgenomen huwelijk van verzoekers zoon H.O. het hoofddoel was van de visumaanvraag (cfr. punt 2.11). Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat het lopend onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk van H.O., hetgeen hij overigens niet betwist, dat leidt tot uitstel van het huwelijk, geen uitstaans heeft met de ingediende visumaanvraag. Te dezen dient de Raad vast te stellen dat verzoeker er niet in slaagt het tweede motief van de bestreden beslissing te doen wankelen.

2.18. Concluderend dient de Raad vast te stellen dat verzoeker in zijn eerste en tweede middel een schending aantoont van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht met betrekking tot het eerste motief en het vierde motief, samen gelezen met het derde motief van de bestreden beslissing, maar er niet in slaagt aan te tonen dat de bestreden beslissing voor zover zij steunt op het tweede, vijfde en zesde motief, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt. De Raad dient derhalve verwijzend naar het gestelde in punt 2.5. te besluiten dat verzoekers kritiek die slechts gegrond is voor een gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing, geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan. Het gegeven dat een eerdere beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van afgifte van een visum kort verblijf door de Raad vernietigd werd wegens schending van de materiële motiveringsplicht, belet niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe weigeringsbeslissing treft met een andere motivering. Verzoekende partij kan de algehele motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen door op een

algemene wijze in de repliekmemoirie te poneren dat “*verwerende partij de overwegingen van de Raad niet ontkracht.*”

2.19. In een derde middel werpt verzoeker een schending op van de artikelen 5, 10 en 15 van de Overeenkomst ter uitvoering van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985 en “*artikel 3*” van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Ingevolge de hierboven genoemde wetsbepalingen dient verzoekende partij te voldoen aan de volgende voorwaarden:

- 1. in het bezit zijn van door België erkende identiteits- of reisdocumenten (paspoort), nog minstens 3 maanden geldig na het beoogde verblijf in België.*
- 2. het, zo nodig, overleggen van documenten ter sta ving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.*
- 3. het beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een ander land.*
- 4. het niet met oog op weigering van toegang gesignaleerd staan*
- 5. niet worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de internationale betrekkingen van België of de andere Schengen-staten.*

Verzoekende partij voldoet aan alle hierboven opgesomde voorwaarden:

- 1. verzoekende partij beschikt over een nog drie maanden geldig paspoort;*
- 2. een uitnodiging voor het trouwfeest werd voorgelegd ter staving van het doel van verzoekende partij; het doel is tweeledig: enerzijds aanwezig zijn op het trouwfeest van de zoon als een bezoek brengen bij de kinderen die allen zich in België bevinden;*
- 3. verzoekende partij toont door het voorleggen van een verbintenis tot tenlasteneming dat er wordt voldaan aan deze voorwaarde; zie hiervoor eveneens de berekening die werd gemaakt onder het eerste middel;*
- 4. verzoekende partij staat niet gesignaleerd;*
- 5. verzoekende partij vormt geen gevaar voor de openbare veiligheid.*

Door afgifte van een weigeringsbeslissing worden de bepalingen van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en die van de Wet van 15 december 1980 duidelijk geschonden.

BESLUIT:

Verzoekende partij meent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing dient uit te oefenen. Dit houdt in dat de Raad dient na te gaan of verweerder bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke en juridische gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet een onredelijk besluit heeft genomen en of de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van de algemene rechtsbeginselen niet geschonden zijn. Verzoekende partij werd de afgifte van een visum geweigerd op grond van niet correcte gegevens.

Op basis van de hierboven uiteengezette feitelijkeheden en middelen schendt de bestreden beslissing duidelijk de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene rechtsbeginselen. Meer bepaald de rechten van verdediging en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de motivering en het zorgvuldigheidsbeginsel. en vormt tevens ook een schending van de artikelen 5, 10 en 15 van de Overeenkomst ter uitvoering van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985 en art. 3 van de Wet van 15 december 1980.”

2.20. In zijn repliekmemoirie volhardt verzoeker in zijn derde middel zoals uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

2.21. Waar verzoeker een schending opwerpt van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit artikel, dat handelt over terugdrijvingen, geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing die handelt over de weigering van afgifte van een visum kort verblijf en dat het opwerpen van de schending ervan dus juridische grondslag mist.

2.22. Te dezen dient de Raad op te merken dat de door verzoeker aangehaalde bepalingen van de Schengenuitvoeringsovereenkomst geschrapt werden door artikel 39 van Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrens-code) en door artikel 56 van de Verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van

13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode en derhalve niet meer dienstig kunnen worden aangevoerd. Ten overvloede dient de Raad op te merken dat zelfs indien het concrete betoog dat verzoeker voert dient aangenomen te worden, hij hiermee niet aantoonst dat wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris vaststelt dat het doel van de reis, namelijk het bijwonen van het huwelijk van de zoon, is uitgesteld wegens een onderzoek schijnhuwelijk, dat blijkt het gestelde in punt 2.11. het hoofddoel van verzoekers reis naar België is, hij desondanks een visum dient af te leveren. Het betoog van verzoeker komt erop neer dat naast het voldoen aan de voorwaarden 1, 3, 4 en 5, het volstaat een document inzake het doel van de reis over te maken. Te dezen dient de Raad erop te wijzen dat het de autoriteiten toekomt om een beslissing inzake de afgifte van een visum kort verblijf te treffen na bestudering van de overgemaakte stukken en na beoordeling van het gevaar voor illegale immigratie (cfr. artikel 21 van de Verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode). Minstens toont verzoeker met zijn betoog onvoldoende aan op welke wijze de motieven 5 en 6 van de bestreden beslissing komen te wankelen.

Dientengevolge is het derde middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA